

21. neděle v mezidobí B

*Pane, ke komu půjdeme?
Ty máš slova věčného života. (Jan 6,68)*

První čtení

Jozue 24,1-2a.15-17.18b

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: "Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou (Eufratem), či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!" Lid odpověděl: "Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!"

Druhé čtení

Efesanům 5,21-32

(Bratři a sestry!) Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy (ať jsou podřízeny) svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého (tajemného) těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, (každý z vás) ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus (jedná) s církví, protože jsme údy jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: "To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?" Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jím řekl: "Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří." Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: "Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: "I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!"

K zamyšlení

Dnes jsme vyzváni k rozhodnutí se mezi vírou a nevěrou, o které hovoří celá 6. kapitola Janova evangelia. Minulou neděli jsme slyšeli, jak Ježíš na sebe vztahuje vše, co platí o chlebu. Je si vědom toho, že lidem, kteří k němu přicházejí, "hladoví duše", proto chce darovat více než chleba pro život, chce darovat život, který nekončí smrtí. Přestože ho mnozí nechápou, nevzdává se svého nároku. Nepochopení jsou často nepřijatou pozvánkou podívat se na věc zevrubně. Znamení ukazují vždy na hlubokou, skrytou skutečnost. Kdo se nesnaží hledat skrytou skutečnost, pro něj budou vnější znamení jen jakousi provokací ("To je hrozná řeč"), bude se rozčilený odvracet ("Od té chvíle ho opustilo...") nebo podlehne pokušení netečnosti a uspokojí se s povrchními hodnotami. Evangelium hovoří o tom, že se část učedníků od Ježíše odvrátila. Tato zkušenost Ježíše bolela, ale zůstal konsekventní. Platnost jeho výroků nezávisí na tom, zda je lidé přijímají nebo odvrhnou. Nevyhrožuje jim, nepřesvědčuje je, nevyvíjí na ně žádný nátlak, přijímá jejich rozhodnutí. Ptá se dokonce i zbylých dvanácti, zda ho také nechtějí opustit. Člověk je svobodný. Tak jako tehdy učedníci, tak také my křesťané v současnosti stojíme před rozhodnutím označit Ježíšova slova jako nesnesitelná a odvrátit se od něho nebo se snažit za jeho slovy vidět lásku Boží, která chce darovat plnost života. Dnes je spojena svoboda s extrémní společenskou obavou. Nezávisle na tom se nás Ježíš každý den znovu a znovu ptá, zda chceme zůstat nebo odejít, ptá se na naše rozhodnutí pro nebo proti jeho nabídce. Pokud se odvážíme skočit, pocítíme, že jsme tím neztratili svobodu, ale byli jsme obdarováni ještě větší svobodou. Kristus nás doprovází především a hlavně tam, kde jsme o správnosti naší víry na pochybách, když mezi naším vyznáním víry a praxí zeje velká propast. Naším úkolem je, abychom se každodenně snažili tak, jak jen to bude v našich silách; život, který pak zažijeme, bude pln Boží milosti.